

Valamiért nem szeretem a parancsot. Olyan idegen. Azért mondani, cselekedni valamit, mert azt parancsolta valaki...

Nem.

Ha mégis rákényszerülök, vonakodva teljesítem, ha nem okoz lelkiismereti problémát.

„Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek benneteket.” Ez a mondat Jézus ajkáról valamiért más. Talán azért, mert amit, parancsol – az olyan emberi, olyan természetes, olyan, ami belőlem is fakad, ami jó, ha én kapom és jó, ha én adom, hogy szeretve vagyok, hogy szerethetek.

A minap, ahogy kijöttem a kórházból és haladtam a téren, sírtam. Sírtam, mert fájt, hogy ott kellett hagynom a fiam kikötözve a kórházi ágyon. Úgy maradt ott – krisztuspózban a rácshoz szíjazva, borotvátlanul, szomorú tekintettel... – valahogy úgy, ahogy Te voltál a kereszten.

Barátainak nevezted követőidet, akiknek a parancsot adtad.

Hallom én is a parancsod, és vonakodás nélkül akarom teljesíteni.

Ma is elmegyek a kórháza, és holnap is, és mindaddig, amíg otthon szerethetem a fiam. Talán akkor barátod lehetek, s mint barátod kérhetem Atyádat:

szereket ölelésben

ha szeretsz
hagyd magad mögött a távolságot
lépj elő a fényességből
vakítson meg hatalmas nagyságod
s legyél kicsit megértő
sárból gyúrtál de adtál szabadságot
útszélére szórt gyöngyöket
és virágkehelybe rejtett álmat
kicsi vagyok gyenge és esendő
mégis eléd büszkén kiállok
kérve atyai ölelésed
hagyd hát elveszni a távolságot
ha igazán megértesz
ha szabadnak gyúrtál a föld sarából
taposd el léptem elől a göröngyöket
és szabadíts meg a perzselő mától
ha féltesz
ölelj magadhoz ha szeretsz

Várva mindannyiunk számára a Lélek eljövételét.

Habos Laci (Érd)